

skal udrede for Fattiglemmer, høiere end den, som Husmand og Indertier skulle yde. Naar nu ærede Medlemmer af Landstinget have foreslaaet en ensartet Løst, nemlig 3 Kr., og have troet at kunne gjøre det, naar Sagen tillige ordnedes saaledes, at Kommunen skulde betale for de Medlemmer af Kommunen, som ikke selv havde god Gønde til at betale, da er det Noget, som jeg maa overlade til ærede Medlemmer, hvorvidt de efter deres Kjendskab til Forholdene tro, at det er rigtigt og forsvarligt at sætte Løsten saa høit. Har Folkerepresentationen den Opfattelse, at man uden Betænkelighed kan sætte en ensartet Løst til 3 Kr., saa kan jeg forsaavidt ikke have Noget at erindre derimod, som jeg af den af mig ansøgte Grund følger mig overbeviist om, at en saadan forandret Bestemmelse ikke vil komme til praktisk at faae nogen skadelig Indflydelse paa Jordemødrenes Indtægt af deres Praxis. Simidlertid er det en Selvfølge, at hvis Folkerepresentationen skulde foretrække at lade det blive staaende ved den nu gjældende Løst med saadanne tidsvarende Forhøielse, som jeg har tilladt mig at bringe i Forslag, er det ogsaa Noget, som kan gjøre Regning paa fuld Tilslutning fra Ministerens Side. Jeg har tilladt mig først at omtale Vædringsforslaget til § 3, fordi dette Vædringsforslag naturligen faar nogen Indflydelse paa, hvorledes man efter min Mening bør stille sig til Forslaget under Nr. 1. Hvis Forslaget under Nr. 2 maatte antages at føre til en Medfættelse af Jordemødrenes Indtægt i Sammenligning med, hvad der er foreslaaet i Regjeringsforslaget, eller hvis Forslaget i alt Fald gjorde det tvivlsomt, om ikke en saadan Forringelse i Indtægten kunde blive Følgen, maatte jeg have stor Betænkelighed ved at gaa ind paa Forslaget under Nr. 1, forsaavidt dette jo dog gaar ud paa at gjøre det afhængigt af Amtsraadets Afgjørelse, om overhovedet nogen Forbedring af Jordemødrenes Lønning skal finde Sted. Jeg har imidlertid den Opfattelse — den være nu rigtig eller ikke — at de ærede Medlemmers Forslag under Nr. 2 ikke praktisk vil føre til nogen Formindstelse i Jordemødrenes Indtægt, og forsaavidt vil jeg ogsaa kunne gaa ind paa, at man ikke sætter Forhøielsen af Jordemødrenes Løn saa høit, som der er foreslaaet i Regjeringsforslaget. I og for sig tror jeg ikke Andet end maattet erkjende, at det er en rigtig Tanke, som ligger til Grund for de Herrers Forslag under Nr. 1, den nemlig, at der kan være forskjelligte Forhold tilstede i de forskjellige Jordemoderdistrikter, og at det derfor kan være hensigtsmæssigt, at Lønningen ogsaa kan sættes høiere i det ene end i det andet Distrikt. Forsaavidt man først indrømmer denne Forskjellighed i de stedlige Forhold og andre Forhold, som komme i Betragtning ved denne Lønning, saa maa jeg fremdeles indrømme, at det er naturligt at lade Amtsraadet have den bestemmende Ind-

flydelse ved Fastfættelsen af Lønningen. Tanken i Forslaget finder jeg forsaavidt ganske rigtig; lige saalidt har jeg Noget at indvende imod, naar der gives Amtsraadet den omhandlede Myndighed, da ogsaa at give denne et saadant Omfang, at Amtsraadet kan sætte den faste Pengeløn endog til det Dobbelte af, hvad den nu er. Der bliver altsaa kun tilbage dette, at man i Forslag under Nr. 1 har labet den tvungne ringeste Betaling for Jordemødre blive uforandret, som den nu er, men hvad der gjør mig saare betænkelig ved Forslaget, er den Udtaalelse, som fremkom ved første Behandling af det ærede Medlem, der førte Ordet paa Forslagsstillernes Begne, at man mange Steder i flere Amtsraad var utilbøielig til overhovedet at gaa ind paa en Forhøielse af Jordemøderlønnen. Jeg kunde derfor nære nogen Frygt for, at, imedens Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 1 og Vedtagelsen af en Lov i Overensstemmelse dermed vilde føre til en Forhøielse af Jordemødrenes Løn maatte i uange Jordemøderdistrikter, saa vilde der dog maaste blive andre Distrikter, hvor der ikke vilde finde nogen Forhøielse af Lønnen Sted, og dette vilde jeg anse for uheldigt. Jeg skal nu slet ikke tale om, at der jo vistnok er vakt nogen Forhaabning hos Jordemødrene om ved denne Leilighed at faae en Forhøielse ogsaa i deres faste Lønning, men hvad jeg ikke kan unblade særlig at fremhæve, det er det, som jeg tillod mig at gjøre opmærksom paa ved 1ste Behandling, nemlig at overalt, hvor man kommer til at være ved en Omfættning af Lønninger, som ere fastsatte for henved 20 Aar siden, vil man i Virkeligheden komme til en Medfættelse, naar man ikke sætter Lønningen noget op. Jeg vilde nødig have, at det ved denne Leilighed skulde kunne siges, at da der blev Spørgsmaal om at regulere Jordemødrenes Løn, blev man staaende ved den Satz, som var fastsat i 1856, uden at man i Ojeruingen vilde erkjende, at Alt er blevet dyrere i de 19 Aar, som ere forløbne siden den Tid, og at den Lønning, som blev fastsat i 1856, nu i Virkeligheden er 20 pCt., tør jeg vel nok sige, mindre i Værdi end den Gang. — Naar jeg i mit Underændringsforslag har foreslaaet, at Tallet 60 skal forandres til 70, og naar der saaledes altsaa kun er Spørgsmaal om en Forhøielse af imellem 16 og 17 pCt., saa tror jeg, man vil erkjende, at dette er overordentlig moderat, og af de af mig ansøgte Grunde vil jeg derfor tillade mig at anbefale det ærede Thing i alt Fald at vedtage mit Underændringsforslag til Vædringsforslaget under Nr. 1.

Strup: Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at, om det end er omtrent 20 Aar siden, at Jordemødrenes Lønning senest blev fastsat, saa er dog denne Pengelønning kun den mindre Del af det Bederlag, som Jordemødrene have, og at